

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 17. Victor II. Papa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

lus Christianorum lædere audeat. Pa-
cem in Ecclesiis nullus hominum infrin-
gat, nemo quidquam e locis infra trigin-
ta passus ab Ecclesia distantibus auferre
præsumat, nemo Ecclesiarum Bona aut
reditus occupet. Clericos, monachos,
Sanctimoniales & socios earum sine ar-
mis iter facientes nemo invadat, aut
res Personarum Deo Sacrarum diripiat.
Mercatores & Peregrinantes nemo spo-
liet. In hoc Concilio poenæ temporales
spiritualesque miscentur, quia utraque
potestas juncta erat. Exinde elapso fer-
me biennio Episcopi viginti duo ejusdem
& finitimarum provinciarum cum Ar-
chiepiscopis Arelatensi & Viennensi,
Concilio ad S. Ægidium celebrato, tres
Canones ad confirmandam pacem con-
diderunt.

§. XVII.

Victor II. Papa.

Cum Legati Pontificii Constantinopoli
redeuntes, in Italiam pervenissent,
Constantini Imperatoris donis tam sibi
quam S. Petro oblatis onusti, & per Di-
tiones Trasimundi Comitis Tietani com-
mearent, ab eo capiuntur, detinentur,
& tandem omnibus rebus, quas attule-
rant, spoliati dimittuntur. Inter hæc
Romani defuncto Leone Papa Hildebran-

Rr 5 dum

Sæculum XI.
A.C. 1054.

c. II. 12. &c.

c. 13.

c. 24.

tom. 9. Conc.
p. 1082.

Chro. Cass.
II. c. 88.

Sæculum XI. dum (*) Ecclesiæ Romanæ Subdiaconum
A.C. 1055. cum mandatis ad Henricum Imperato-
 rem mittunt, nomine Cleri, Populique
 c. 89. Romani in Germania Papam electurum,
 quem S. Petri Cathedra dignum arbitra-
 retur, quod tanto oneri parem in Eccle-
 sia Romana invenire esset nullum. Pro-
 cessit vero hæc Electio in Conventu Mo-
 guntiaë habito, ubi Hildebrandus Geb-
 hardum Episcopum Eichstetensem, Im-
 peratorem sanguinis propinquitate pro-
 xime contingentem, quod Romani exo-
 ptabant, Summum Pontificem ab Episco-
 pis eligi curavit. Dolebat Imperator vi-
 rum carissimum a latere suo avelli, dice-
 bat, eum sibi summe necessarium esse,
 aliosque, quos regendæ toti Ecclesiæ ma-
 gis idoneos putabat, suggerebat; sed Hil-
 debrandum a sententia sua dimovere
 non potuit. Gebhardus quoque Papa-
 lem Dignitatem recusabat. Nam aliun-
 de rebus gerendis aptissimus, nemo, si
 Imperatorem excipias, in toto Regno
 ipso potentior aut opulentior degebat.
 Quibus omnibus non obstantibus Hilde-
 brandus Gebhardum licet invitum & in-
 vito Imperatore Romam deduxit. Et
 fuere

(*) Monachum O. S. P. N. Ben. futurum Pon-
 tificem, Gregorium VII. cujus etiamnum Subdia-
 conum maximam in Italia & Germania auctoritatem
 fuisse videmus.

fuere, qui huic causæ adscriberent, quod hic Papa monachos, nam Hildebrandus monachus erat, aversatus fuerit. Ergo Romæ, cunctis ordinibus venerationem & lætitiā profitentibus excipitur, Papa salutatur, in possessionem Sacræ Sedis in Cœna Domini decima tertia Aprilis anno millesimo quinquagesimo quinto mittitur, & Victor II. nominatur. Sedit vero annis duobus & tribus mensibus, Ecclesia Eichstetensi sibi usque ad mortem reservata. Quidam Subdiaconus, ut Papam interimeret, toxicum calici immisit, quem cum post consecrationem Victor elevare non valeret, in terram prostratus cum populo Deum deprecatus est, ut sibi hujus rei causam aperiret. Illico veneficus a Dæmone corripitur, & Papa, cognita hominis nequitia, calicem unacum Sanguine Domini Nostri arcæ cujusdam Altaris includi jubet, apud Reliquias ad perpetuam rei memoriam asservandum. Tum iterum cum populo in terram demissus tamdiu oravit, usque dum Subdiaconus liberaretur. Lambertus, Scriptor gravis illius ætatis, istud prodigium literis mandavit.

Sæculum XI.
A.C. 1055.

Cont. Herm.

Lambert.
an. 1054.

§. XVIII.

Hildebrandus Legatus in Francia.

Cum Imperator eodem anno in Italiam venisset, Festis Paschæ Mantuæ & Pentecostæ

Cont. Herm.

Petr. Dam.

l. IV. ep. 12.